

de tot això que s'usa ara..., micros i tota la resta... (*Agafa el micro*) Ja és un aparell ben estrany, tanmateix. No se'l treuen de davant de la boca. Jo no sé pas com s'ho fan per cantar amb això a la mà, així... (*En el moment que s'acosta el micro a la boca, sona amb estridència la cançó que el pianista ha intentat de vegades fer-li cantar. Ella s'endu un espant, quasi deixa anar el micro, el deixa al seu lloc, se'l mira, avergonyida, i diu, amb posat ofès*) No, francament: això no es fa! (*Surt, molt digna*)

(*Entren Guillem i Núria. Duen un mapa de Mallorca. El pengen a un suport, al mig de l'escena. Entra la Nadala amb un punter, amb el qual apuntarà als llocs esmentats p'En Guillem a la cançó*)

EXCURSIÓ A MALLORCA

GUILLEM:

Baixarem pel coll de Sóller,
tot deixant el bosc del Nord,
a les planes, on s'hi troba
una mena de conhort.
Els dos turons de Bunyola
guaiten sobre l'horitzó.
Ai, com plau de jugar i córrer, } bis: tots
botant de turó en turó!

Baixant per la regatera
que entre els dos putxos discorr,
arribarem sense pressa
a un delitós entreforc.
Terra de figues molsudes,
de pomes i bosc frondós;

tant a dreta com a esquerra, } bis: tots
bona terra de melons.

Des de Sóller a Manacor,
en tren no hi podràs anar,
però, jo et ben assegur,
mai no t'en penediràs.
Xuparàs llimones ferm
i a Petra hi haurà melons.
I visitaràs les Coves, } bis: tots
disfrutant tots els racons.

(*Surten Guillem i Núria, a compàs de la música. Nadala, sola, al mig de l'escena*)

NADALA:

Una servidora de vostès, aquí on me veuen,
sóc una assassina. No, no corrin a avisar la policia, no els serviria de res. Per més que fessin, no trobarien el cos del delicte. També és inútil que es disposin a fer-me sermons. Sóc una assassina sense remordiments. Vaig cometre l'assassinat, podriem dir —per què no?—, en defensa pròpia. Qualsevol de vostès podria fer-ho. Sí... Vostè mateixa, senyora, vostè mateixa es pot convertir, un dia d'aquests, en una assassina. I no digui després que jo he estat la inductora al crim. No. Tampoc no diré que hi hagi en tots vostès un assassí en potència. Això els agrada dir-ho als moralistes, i jo, servidora de vostès, no sóc una moralista. Vaig cometre l'assassinat amb premeditació, lúcidament, fredament i després de mesos de llarga reflexió... Jo era una noia innocent. Sí, no en dubtin, una noia innocent, ordenada. Una noia com cal, en fil Em vaig casar, seguint les normes establertes des

dels temps en què les tribus nòmades van descobrir que la terra era cobejable, que era un bon negoci plantar la tenda definitivament vorra una font, i que calia deixar algú vigilant la tenda... Vigilant els fills, vigilant els sembrats, vigilant les criades... Aquest algú era jo. Perdó! O vostè, o vostè, senyora. Bé, ja em tenen vigilant la tenda, vull dir la casa, vull dir el pis, carrer d'Entença, 102, a casa de vostès, pel que vulguin manar... Va ser, bo i assegurada davant la taula, un dia qualsevol havent dinat, que vaig descobrir que jo no estava mai sola (*S'asseu, com si tingués a davant la taula*). Al meu costat, invisible, seia l'àngel de la llar. Era un dia que havia tingut un disgust molt gros amb el meu marit. Coses que passen. S'havia sentit el cop de la porta furiós (*Cop de porta*). Sonava una musiqueta d'aquelles de la ràdio, que en diuen música de fons (*Música*). Jo estava furiosa, ja ho he dit. I vaig agafar la cafetera, disposada a rebotre-la contra la paret. (*S'interromp amb la mà alçada, mentre diu amb la veu de falset dels ventrílocs*) "Però què fas, desgraciada? Somriu! I aquella capacitat de comprensió que tant t'escau, on la deixes?" Vaig deixar la cafetera sobre la taula i vaig somriure. "Ell treballa tant, vaig dir, pobre!" Un altre dia, seia tranquil·lament, llegint una novella... Sí, una novella. Una petita estona que tinc per seure i llegir una novella, i jo que sento un escàndol de mil diables a l'habitació dels nens... "Que s'estossinin!", em dic. Però l'àngel de la llar se'm va acostar: "No els sents? Es faran mal! Es poden treure un ull, es poden trencar una cama. ¿No se't trenca el cor

sentint aquests xisclets?"... I vaig deixar la novella. "Estigués atenta... Somriu... Sigues amable... Sigues comprensiva". Me la sabia tan bé, la lletania del meu àngel de la llar, que, així que sentia voleiadissa d'ales, ja em posava a somriure... No us podria dir pas quin dia va ser que se'm va acabar la paciència. El que és cert és que el vaig veure allí, mig endormiscat, entre la televisió i el bufet, i, de sobte, vaig comprendre que no se m'oferia mai una ocasió més propícia. L'engrupo pel coll i clac! (*Se sent batec d'ales i escataïnes. Volen plomes*) I ja està! Des d'aquell dia em queda temps per tot... i somric, si en tinc ganes!

(*Entra la Núria*)

NÚRIA:

No en facin cas. La senyora no sap pas el que es diu. ¿Som o no som moderns? Som o no som a l'era del somriure? Girin els ulls al seu voltant i es trobaran cares somrients. Donin la volta al botó de la televisió. Què hi troben? Somriures amatents que els expliquen com va de bé el món (*Canta, somrient*).

CANÇÓ DEL SOMRIURE

NÚRIA:

Cent mil morts de terratrèmol,
deu mil més de bombardeig,
d'accidents de carreteres,
d'explosions i tiroteig.
Somriuré amablement,
que no em costa gaire,
somriuré amablement,
que per això paga el contribuent.